

„Blahoslavení milosrdní, lebo oni dosiahnu milosrdenstvo.“

Milosrdenstvo je Božia stopa v histórii. Zrodilo sa hneď s pádom človeka. Najvýraznejšie je milosrdenstvo zosobnené v osobe Ježiša Krista, ktorý postupne vytlača z našich dejín Mojžišovo „oko za oko a zub za zub“ a nahrádza ho odpúšťaním a láskou aj k nepriateľovi, nastavením aj druhého líca. Živým pomníkom milosrdenstva v evanjeliu je márnотratný syn, Mária Magdaléna, cudzoložnica, lotor na kríži a iní.

Milosrdenstvo neprotirečí spravodlivosti, ale dopĺňa, prekonáva a zachraňuje to, čo spravodlivosť už dávno zatratila. Keby nebolo tvojho milosrdenstva, Bože môj, koľkokrát už by sme boli odsúdení? A keby nebolo milosrdenstva ľudí, neboli by sme už dávno ukameňovaní? Hriechy nás vhaňajú do Božieho náručia a slabosti nás navzájom zblížujú s ľuďmi. Na oboje sme odkázaní. Keď z neho žijeme, musíme aj druhých nechať žiť z nášho milosrdenstva prejavovaného odpúšťaním. Odpúšťajúca láska nie je slabosťou. Skúsenosť nás naučila, že k odpúšťaniu je potrebná väčšia sila ako ku spravodlivosti. Odpúšťanie je vždy víťazstvom, aspoň nad sebou samým a skoro vždy aj nad druhými. Neporazili sme, a predsa sme zvíťazili, lebo sme získali druhého.

Pane, Bože milosrdenstva, každý deň stojíme pred tebou so svojimi dlhmi a ty nás prepúšťaš zahrnutých svojím milosrdenstvom. Prepúšťaš, ale zároveň posielaš. Posielaš svojich služobníkov k spolusuľhom, aby sme aj my podobne rozdávali milosrdenstvo.

Bože, buď milosrdný nám, hriešnikom! Nech tvoje veľké milosrdenstvo vychováva moje malé, neo-

chotné milosrdenstvo, aby som sa vedel radowať, že aj ja smiem odpúšťať.

Milosrdenstvo je prvou požiadavkou kresťanských medziľudských vzťahov, ktoré vedú k životu. Je to typická kresťanská požiadavka, a keby Boží Syn nebol priniesol ľudstvu nič iného, iba náuku o milosrdenstve, stačilo by to k tomu, aby bol zaradený medzi najväčších dobrodincov ľudstva.

Ide tu predovšetkým o zmýšľanie lásky k blížnemu na rozdiel od sebeckva; ide o súcit na rozdiel od zatvrdlosti srdca; ide o to, aby sme videli aj tých druhých, nielen seba. Z takéhoto zmýšľania vznikne i správne konanie v duchu kresťanskej lásky v rôznych životných situáciách.

Z nášho ľudského hľadiska nemôžeme uplatňovať vo vzájomnom spoločenskom vzťahu len spravodlivosť, pretože je nedokonalá. Keby Boh meral naše skutky len spravodlivosťou, nikto z nás ľudí by neobstál pred jeho súdom. Boh je predovšetkým milosrdný a milujúci Otec, ale toto milosrdenstvo podmieňuje milosrdenstvom človeka k inému človekovi. My, ľudia, páchame stále hriechy a tieto hriechy nám budú odpustené len vtedy, ak odpustíme hriechy, ktoré spáchali iní proti nám. „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili,“ (Mt 25, 40). Ak teda budeme mať zľutovanie s inými, budeme mať súcit aj zo sebou. Len ak odpustíme zlo, ktoré nám robia iní, môže nám Boh odpustiť zlo, ktoré konáme my sami.

R. : *Vyslyš ma, Pane, keď ťa budem vzývať.*

- 1 Chcem ťa, Pane, oslavovať celým srdcom, že si vypočul slová mojich úst.
- 2 Budem ti hrať pred tvárou anjelov, vrhnem sa na tvár pred tvojím svätým chrámom.
- R.
- 3 Tvoje meno budem oslavovať, pretože si milosrdný a verný.
- 4 Vždy si ma vyslyšal, keď som ťa vzýval, a rozmnožil si vo mne odvalu.
- R.
- 5 Vznešený je Pán, a predsa zhlada na pokorného, pyšného však zďaleka pozná.
- 6 Aj keby som mal prejsť súžením, ty ma pri živote zachováš a svoju ruku vystrieš proti hnevu mojich nepriateľov;
- R.
- 7 zachráni ma tvoja pravica. Pán za mňa dielo dokončí.
- 8 Pane, tvoje milosrdenstvo je večné; neopušť dielo svojich rúk.
- R.

Kto ho viac miluje, lepšie sa modlí

Dino a Fernanda majú už cez sedemdesiat. Kto ich pozná, žasne, ako tieto protichodné povahy mohli vytvoriť také harmonické manželstvo a krásnu rodinu. „Spojil nás Boh a on vie, čo robí,“ vysvetľuje Dino či Fernanda bez nádychu zbožného klišé. Zriedkavejšie sa rozhovoria, ako sa to všetko začalo. Nevediac o sebe, robili v tej istej obchodnej firme. Dino bol niekoľkokrát na služobnej ceste v pobočke vo Florencii. Vždy rokoval s tou istou referentkou a pri vybavovaní úradných vecí sa natoľko osobne zblížili, že po pár mesiacoch bola svadba...

Táto rodinná história je asi najvýstižnejšou ilustráciou úvahy sv. Augustína o vytrvalej modlitbe. Zdôrazňuje, že Boh vo svojej múdrosti najlepšie vie, čo potrebujeme, a vo svojej moci nám to chce i môže dať. Ide mu však o nás, preto nás niekedy nechá prosiť i celé roky, až medzičasom pochopíme, že to, za čo sa modlíme, ani nie je také dôležité. Pri modlitbe totiž nadväzujeme vzťah s Bohom, žijeme s ním a to je oveľa dôležitejšie než to, za čo sa modlíme. Slovom Dina, nejde o to, čo úradne vybavujeme, ale koho pri tom spoznáme.

Ktosi žartovne povedal, že Boh má radšej ateistov, lebo tí ho neotravujú svojimi príliš ľudskými a prízemnými vecami. Úprimne povedané, je v tom čosi pravdy. Boh sa však dal spoznať ako milujúci Otec, a ten berie vážne všetky potreby svojich detí. Ak ich nechá dlho prosiť, tak len preto, aby si s ním vytvorili živší vzťah.

Slová „Pane, nauč nás modliť sa“ odzneli, keď učenici videli, ako sa Ježiš modlí. Im aj nám zanechal modlitbu Otčenáš ako základ a vzor každej modlitby. Neraz sme totiž v rozpoležení, že ani nevieme, ako sa máme modliť. Z Ježišových usmernení vidieť, že najprv sa musíme zosúladiť s Božou vôľou. Len ak priznáme Bohu miesto, ktoré mu patrí, zaujmú správne miesto aj všetky ostatné veci. Až potom nasleduje prosba za chlieb, ktorý je symbolom všetkých našich časných potrieb. Dôraz je tu na slovičku „dnes“. Nemáme byť ustarostení o budúcnosť. Boh nám v každej chvíli dá, čo je práve potrebné, podobne ako dával putujúcim Izraelitom mannu na jeden prítomný deň.

Aj Ježiš zakúsil tzv. nevypočutú modlitbu. Stačí si spomenúť na jeho úzkostlivé prosby v Getsemanskej záhrade. Jeho prosbu Otec nevypočul, ale práve v tejto modlitbe mu dal silu prijať kalich spásy. Modlitba je vyjadrením vzťahu, nie potreby. „Modliť sa,“ hovorí Charles de Foucauld, „to značí v prvom rade myslieť na Ježiša. Kto ho viac miluje, lepšie sa modlí. Modlitba je pozornosť, s ktorou sa duša s láskou upiera na neho. Čím je táto pozornosť plnšia lásky, tým je modlitba lepšia.“

Modlitba nie je unikanie od problémov a ich riešenia, ako to veriacim vyčítajú neveriaci. Stačí sa pozrieť na veľké osobnosti Starého zákona. Abrahám, Mojžiš, Dávid boli ako vodcovia svojho ľudu pohltení vážnymi štátnickými starosťami. Riešili ich však v spojení s Bohom. Mojžiš neustále predkladá Bohu konkrétne potreby svojho ľudu, Dávidova modlitba spočíva v tom, že sa ustavične radí s Bohom, čo má podniknúť. Stačí na to len na chvíľku zabudnúť, a už sa dopúšťa ťažkých hriechov. No ani to nie je márne. Práve ponechaný na seba a svoju biedu objavuje kajúcu modlitbu: „Zmiluj sa, Bože, nado mnou pre svoje milosrdenstvo.“ „Ustavične sa modlite“ neznamená zanechať ostatnú činnosť, ale všetko konať v spojení s Bohom a podľa jeho vôle. Inak ziskávať znamená naveky strácať. Len cvičením získava človek silu, len modlitbou sa učí modliť.

Marián Gavenda

- Minulú nedeľu sa konala zbierka pre potreby farnosti. Na tento účel sa vyzbieralo 321,51 Eur (9685,80 Sk). Za vaše milodary vás vyslovujeme úprimné: „Pán Boh zaplatí!“

Bez smiechu sa nedá žiť

Smiech je zdravý. Potrebuješ ho. Humor je zdravý. Myslíš však na túto stránku svojho zdravia dostatočne často? Starosti ti spôsobujú na srdci vrásky a potom sa čoskoro objavajú aj na tvojej tvári. Smiech oslobodzuje. Humor uvoľňuje. Smiech ťa vie oslobodiť od falošnej vážnosti. Smiech je tá najlepšia kozmetika pre zovňajšok a najlepší liek pre vnútrašok. Pravidelná činnosť smiechového svalstva prospieva tráveniu, povzbudzuje apetít, aj tlak krvi zostáva stabilný.

Humor ti dodáva cit pre veci. Cit pre mieru ich dôležitosti. Smiech a humor sa prejavujú nielen na tvojom zdraví, ale aj v tvojom okolí. Smiech a humor odľahčujú. Znižujú napätie a osušujú slzy. Oslobodzujú od stiesňujúcej vážnosti ťaživých problémov, od dusivého vzduchu všedného dňa. Smiech a humor - najlepší prostriedok proti otrave ducha a srdca. Smiech a humor uvoľňujú cestu netušenej radosti zo života.

Čo je to stratený deň?

Deň, keď si sa ani raz nezasmial!

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 17. týždni Cezročného obdobia (C)

26.II. pondelok

18.00 *Za ť z rodiny*

27.VII. utorok

18.00 *Za ť Pavla Fajkusa, manželku a deti*

28.VII. streda

18.00 *Za ť Rudolfa a Helenu Polákových*

29.VII. štvrtok

18.00 *Za ť Sidóniu Krajčovičovicú*

30.VII. piatok

18.00 *Za ť Jána Pojezdála, rodičov a bratov*

31.VII. sobota

8.00 *Za živých a ť členov Ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 151-175

1.VIII. 18. nedeľa cezročná - (C)

8.00 *Za zdravie a Božie požehnanie pre rodičov, súrodencov a ich rodiny*

Lektori: Šuplatová, Hrdlovičová K.

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Bublavá, Bublavý

Liturgický kalendár

26.VII. pondelok sv.Joachim a Anna, rodičia Panny Márie
27.VII. utorok sv.Gorazd a spol.
28.VII. streda sv.Nazár a Celsus, sv.Viktor, pápež
29.VII. štvrtok sv.Marta, sv.Lazár a Mária
30.VII. piatok sv.Peter Chryzológ, biskup a učiteľ Cirkvi
31.VII. sobota sv.Ignác z Loyoly, kňaz

Kde je Cirkev?

Čo s ľuďmi, ktorí nepatria do našich náboženských obcí? Budú aj tí spasení? Čo bude s Eskimákmi alebo Tibetanmi? Čo bude s animistami a hinduistami, čo s príslušníkmi ostatných náboženstiev? Pôjdu títo všetci do pekla? Alebo kam pôjdu po tomto živote? Nesmieme sa báť otvorene si klásť takéto a podobné otázky, aj keby sme si neboli istí, či na ne dostaneme okamžite uspokojivé odpovede. Ale otázky, či ich kladieme, alebo nie, nám prináša aj sám život. Pri stretnutí s nimi sa budeme musieť s nimi konfrontovať alebo pred ich útokom zatvoriť oči i uši a stíchnuť.

Kedysi nás učili, a ani v dnešnej dobe toto cirkevné učenie, aspoň v hlavách niektorých, nie je zavrnuté, že „mimo Cirkvi neexistuje spasenie“. Nech je pojem spasenia akokoľvek historicky a historicko-nábožensky daný a aj zaťažný, predsa len robí otáznym kresťanské chápanie Boha, ale aj naše všeobecne uznávané chápanie Cirkvi. Nech sme akokoľvek prijali koncilové učenie, že každý bude spasený podľa svojho svedomia a že každý musí hľadať pravdu, a keď ju nájde, potom ju musí aj nasledovať, predsa ostáva niečo nedopovedané. Niečo, čo sa týka práve tých, ktorí akoby ostávali mimo. V tomto prípade mimo Cirkvi. Preto sa mi dnes zdá vhodné, aspoň v krátkosti povedať pár slov o Cirkvi, o jej ponímaní a o tom, čo ešte okrem toho, čo o nej vieme z teológie, určite predstavuje.

Ale Cirkev je viac ako náboženské vyznanie. Je srdcom toho, čo je Kristus, čomu on zasvätil svoj život, kvôli čomu vôbec prišiel do ľudského tela. Cirkev je tá realita, ktorú Kristus vyplnil sebou, ktorú on odhalil, ukázal a dal jej právo, Bohom daný význam. „Kristus prišiel všetko vyplniť sebou samým v súlade so spôsobom existencie všetkých vecí,“ hovorí teológ Schmemmann. Preto Cirkev smieme vidieť širšie ako sú jej konfesiónálne hranice. Ona je tá skutočnosť, ktorá sa týka všetkého bytia a keďže človek je korunou všetkého stvoreného, Cirkev je aj skutočnosť, ktorá je človek. Ak sa Kristus stotožnil s každým človekom – teda, nie iba s kresťanom, potom je Cirkev oveľa širšia skutočnosť. Pápež Ján Pavol II. vo svojej encyklike o dôstojnosti ženy vraví, že každá matka je časťou Máriinho materstva k Ježišovi. Teda každá matka. Nie iba kresťanská matka, ale každá.

Keďže Kristus stotožnil seba s každým človekom, podstatou kresťanského vyznania viery je, že sa Cirkev nachádza v tomto celkovom, mohli by sme povedať ekumenickom rozmere. Súčasný duchovný autor Joerg Zink hovorí o tom: „Nie je dôležité, akého druhu, akej tradície, akej konfesie je táto Cirkev. Ľudia okolo neho - to je Cirkev. Na nich sa naučí, koľko ľudského vyžaruje z Cirkvi aj v dobrom, aj v zlom. Zistí, že sa vyplatí vložiť do tej Cirkvi svoje najlepšie sily a myšlienky, svoj čas a svoju slobodu.“ Ako môže k tomu človek dospieť? Neukrýva sa v tom nebezpečenstvo ponorenia sa do nejakého neosobného vyznania viery? Vôbec nie. Človek skutočnej viery a modlitby ani inak nemôže. Uvedený autor Zink pokračuje: „V modlitbe sa naučí, že Boh bol poslaný všetkým ľuďom a nie iba iste menšine. Nebude pohŕdať vierovyznaniami, ale slobodne sa medzi nimi pohybovať. Bude počúvať teologické názory, ale nebude ich obdivovať ani sa o ne prieť. Nebude pripisovať význam tomu, či niekto vyznáva tradície, alebo moderné tendencie, či je založený citovo,

alebo racionálne. Pokúsi sa sám sebe vyjasniť, akým spôsobom verí on. Bude sa snažiť vyvarovať jednostrannosti a nedorozumení, ale nebude na to míňať svoje najlepšie sily... Cirkev sa stáva viditeľnou tam, ako vraví Luther, kde je človek človeku Kristom. Najdôležitejšie v Cirkvi je to, že predstavuje spoločenstvo telesného Krista na tejto zemi.“

Keď sa nás teda spýtajú, čo s tými, ktorí veria inak? Treba sa na nich pozerieť a prijať v ich podobe stvorenej na Boží obraz, o ktorej sú kresťania hlboko presvedčení, že ju Kristus našiel, obnovil a potvrdil. To je základ nového a širšieho chápania Cirkvi - Cirkvi, ktorú „Kristus prišiel naplniť sám sebou v zhode so spôsobom existencie všetkých vecí“.

Anton Šuljič „Dobrý manažér“

Požehnanie pre manželského partnera

*Milosrdný Bože,
požehnaj môjho manžela (moju manželku)
a drž nad ním (ňou) svoju ochrannú ruku.
Ďakujem ti za tohto človeka,
ktorého si mi poslal
a s ktorým smiem žiť svoj život.
Ty si ma týmto človekom požehnal.
Tak veľa som prostredníctvom neho dostal.
Preto ťa prosím:
Zošli naňho (na ňu) svojho Ducha Svätého.
Daj, aby pomocou tvojho Ducha
našiel (našla) prameň vnútornej lásky,
ktorý nikdy nevyschne, pretože je božský.
Daj, nech vždy pije z tohto prameňa,
aj keď city oslabnú.
Daj, nech spoločne veríme v tento prameň lásky,
ktorá nás hlboko spája.
Požehnaj našu spoločnú lásku,
ktorá nás spája čoraz viac,
a dáva nám podiel na tvojej božskej láske,
ktorá do nás prúdi.*

*Požehnaj jeho (jej) prácu,
aby mu (jej) prinášala radosť
a bola požehnaním pre ľudí.
Sprevádzaj ho (ju) na cestách,
aby vždy cítil(a) tvoju ochranu a blízkosť.
Daruj mu (Jej) vnútorný pokoj,
aby bol(a) v jednote sám(a) so sebou
a šiel (šla) svojou cestou s vierou v budúcnosť.
Požehnaj našu spoločnú budúcnosť,
aby sme jeden nad druhým bdeli
a vzájomne sa ochraňovali
a boli vždy vnímaví na tvoje slovo
a tvoje požehnanie,
ktoré nás má viesť spoločnou cestou.
Amen.*

_____Anselm Grün OSB „Daruj mi široké srdce“ - modlitby

POHLAD Rút Ryanová, manželka slávneho nadhadzovača v bejzbale Nolana Ryana spomína na určitý moment, na ktorý sa tešila pri každom z manželových zápasov. Hovorí:

„Prvýkrát sa to stalo pravdepodobne ešte na stredoškolskom bejzbale v Alvine v polovici šesťdesiatych rokov. Potom sa to pravidelne opakovalo v priebehu ďalších desaťročí. Hocikedy počas hry sa Nolan zjaví pri mantineli domáceho hľadiska a pozerá do tribúny. Hľadá ma. Len čo očami nájde moju tvár, naširoko sa usmeje a pokýva hlavou, akoby mi chcel povedať:

Si tam. To som rád. Zakývam mu a opätujem úsmev. Nolan sa vráti na hraciu plochu a pokračuje v hre.

Je to krátky okamih, ktorý nezachytia nijaké kamery, nijakí novinári, ba nie je zaznamenaný ani v nijakých knihách. Pre mňa je to však z celej hry ten najdôležitejší moment.“

Tí, ktorí nás milujú, túžia nám to prejavíť, venovať nám svoju pozornosť. Platí to nielen pre manželstvo a rodinu, ale aj pre náš vzťah k Bohu. Počas celého dňa, v tých dôležitých, ale aj bezvýznamných okamihoch, sa Boh teší, keď sa na chvíľu zastavíme a vyšleme úsmev smerom k nemu.

Žena nech sa usiluje o to, aby sa jej manžel rád vracal domov; muž zase o to, aby jej bolo ľúto, keď ho vidí odchádzať.

Martin Luther

Lectio divina

Modlime sa, ako nás naučil sám Ježiš

Lk 11,1-13

¹Raz sa Ježiš na niektorom mieste modlil. Keď skončil, povedal mu jeden z jeho učeníkov: Pane, nauč nás modliť sa, ako Ján naučil svojich učeníkov. ²Ježiš im povedal: Keď sa modlíte, hovorte:

Otče, posväť sa tvoje meno, príď tvoje kráľovstvo.

³chlieb náš každodenný nám dávaj každý deň,

⁴a odpusť nám naše hriechy, ako aj my odpúšťame každému svojmu dlžníkovi.

A neuved' nás do pokušenia.

⁵A potom im povedal: Nieкто z vás má priateľa. Pôjde k nemu o polnoci a povie mu: Priateľ, požičaj mi tri chleby,

⁶lebo prišiel ku mne priateľ z cesty a nemám ho čím ponúknuť. ⁷A on zvnútra odpovie: Neobťažuj ma! Dvere sú už zamknuté a deti sú už so mnou v posteli.

Nemôžem vstať a dať ti. ⁸Hovorím vám: Keď aj nevstane a nedá mu preto, že je jeho priateľom, vstane a dá mu, čo potrebuje, pre jeho neodbytnosť.

⁹A ja vám hovorím: Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám. ¹⁰Lebo každý, kto prosí,

dostane, kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvoria.

¹¹Vari je medzi vami otec, ktorý by dal svojmu synovi kameň, keď ho prosí o chlieb? Alebo hada, keď ho prosí o rybu? ¹²Alebo mu podá škorpióna, keď si pýta vajce?

¹³Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!

Ďalšie čítania: Gn 18,20-32; Ž 138.1-3.6-8; Kol 2,12-14

ČÍTANIE:

V srdci dnešného učenia je modlitba. Učeníci cítili, že modlitby neboli dokonalé, a preto prosili Ježiša, aby ich v modlitbe viedol. Existujú dve verzie Pánovej modlitby: Matúšova (Mt 6,9-13) a Lukášova. Matúšova verzia je dlhšia a medzi kresťanmi známejšia a tiež používaná v liturgii.

Ježiš zachováva modlitbu krátkou a jednoduchou. A čo je najdôležitejšie, chce, aby učeníci poznali, že modlitba je vzťahom medzi Otcom a dieťaťom.

Prvým krokom je prijať Boha ako svojho Otca, uvedomujúc si jeho svätosť a oslavujúc ho. Ďalej by sme sa mali modliť, nech sa stane jeho vôľa. Potom môžeme predložiť svoje hlavné prosby, ako napríklad jedlo v ten deň, odpustenie našich hriechov a ochranu pred ťažkými skúškami.

Ježiš neočakáva, že sa budeme modliť presne tieto slová. Skôr nám dáva svoju koncepciu a vedie nás v tom, za čo sa máme modliť.

Jediná vec, ktorá je jeho podmienkou, je odpustenie. Ak neodpustíme tým, ktorí zhrešili proti nám, ani nám nebude odpustené.

Ježiš pokračuje v učení o tom, aké dôležité je zotrvať v modlitbe, a podčiarkuje to obrazom otca a syna. Väčšina otcov dáva svojim deťom radšej dobré veci ako škodlivé; o čo viac vecí, ktoré potrebujeme, nám potom dá nebeský Otec, ktorý nás pozná najlepšie. Samozrejme, niekedy to môže znamenať, že nám Boh nedá to, čo od neho žiadame, pretože on vie, že by nám to uškodilo.

MEDITÁCIA:

- Čo nám tento úryvok odhaľuje o Bohu a o tom, ako chce, aby sme sa k nemu priblížili?
- Ako sa cítime, keď vieme, že Boh je našim otcom?
- Ako nás ovplyvňuje podmienka odpúšťania druhým, s cieľom, aby nám samým bolo odpustené?
- Aká je naša vlastná skúsenosť modlitby? Čo sa môžeme naučiť z tohto úryvku?

MODLITBA:

Modlime sa veršami Pánovej modlitby. Po každej vete pridajme svoje vlastné slová. Poprosme Ducha Svätého, aby nám pomáhal a viedol nás. Zastavme sa na chvíľku v tichosti a modlime sa.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažujme nad dnešným 2 138,3: „Keď som volal k tebe, odpovedal si mi, dodal si mi odvahu a posilnil si ma.“

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku